

Köszöntők

Géczi János (Veszprém)

Szoros ábécérendben
– a hatvanas Monok Istvánnak –

Istenész! – mondta a vénülő könyvtáros
kinek volt egykor a keze ügyében könyvbölcső,
amelybe olyan szépen fektethetők be a kötetek,
élfény nélküli, olvasható gerinccel, miként
a gyermek fogantatására váró nők a ropogós
ágynemük közébe. Máskor annyit
tett hozzá a papírportól tüszögve, állatember,
igazítva nadrágtartóján,
hogy álljon függőlegesen – katonán
a piros csík – nadrágján a vasalt vonal.
A növény kapcsán, amelyet az asztalára
helyezett valaki, zöld üvegkancsóba,
Linnét emlegette, a rendteremtő svédet,
hiszen ő az, aki tudja mindennek a helyét.
Kicsit tovább nyílhatnak itt,
mint a faluszélen, ahol a bokra nő.
Kisded a világ, olvasni se tud.
Avagy agg, akinek a betűkhöz nincs világa.
Spekulál, két írásjegy közé miként kerülhetett
be az az eddig ismeretlen betű, s miért itt
bukkan fel a nevenincsen éppen, amely előlről nézve
szétterpedt H, oldalról és hátulról pálcikavékony I,
s miért nem ott.

A világ megismerhetetlen,
megismételhetetlen,
amiként a fog, amely tűzben nem ég el,
de a nyáltól kilyukad, megszuvasodik.
A fájdalom magasan lesz, mint a csillagok,
idéz, és hogy mindennek ideje van s helye, szoros
ábécérendben.